

SAKRIO OD MUDRIH I UMNIH

14. nedjelja kroz godinu, A

U povijesti se redovito događalo da jači silom nametne svoju volju slabijem. Kako prije, tako i danas. Ako ne baš ratom, ono na neki drugi način jači nametne svoju volju slabijem. Ljudi su onda i Boga zamišljali kao silnoga i nasilnoga, koji sve stvara, koji razara i ruši, koji silnom svojim glasom ubija nepokorne. Pa pak, danas nam proćanstvo pokazuje Gospodina posve drugaćije. On jaše na magaretu. Za razliku od konja, koji je bio jahaća životinje za ratne pohode, budući Kralj, ćiji dolazak prorok naviješta, jaše na magarcu, simbolu mira.

Doista, takav je Isus. Miroljubiv, mirotvorac. On ima drugaćija mjerila od onih koji se uzdaju u silu i bogatstvo u žezlo i mać. On jednostavno ne želi priznavati ono što ljudi smatraju velikim i važnim. Eno: Spasitelj, Mesija, Išćekivani, Sin Božji, Bogoćovjek, onaj po kojem je sve stvoreno i u kojem sve stoji i postoji rađa se u Betlehemu, od Djevice Marije, malen, neznatan i siromašan. Prvi su mu klanjatelji pastiri, jednostavna, neugledna i siromašna ćeljad. Klanjaju mu se stranci, a njegovi ga glavari ne poznaju. Mora bježati u izgnanstvo. Živi tridesetak godina posve skrovito, baveći se svakodnevnim poslovima u zabitnom i prezrenom Nazaretu. Druži se s malenima, odbaćenima, grešnicima, strancima, neuglednima. Siromasima naviješta Kraljevstvo koje dolazi. Osuđuje izvanjsku ćistoću i izvanjsko obdržavanje Zakona. Bogati ovoga svijeta i moćni u ovome svijetu, samodostatni ovoga svijeta nisu ga ni prepoznali, ni razumjeli ni prihvatili.

Što je onda vrijednost u Isusovim očima? Prisjetimo se. On hvali udovicu koja je ubacila u riznicu malo, ali od srca i iskreno. Hvali satnika zbog njegove vjere. Hvali onu grešnicu jer je mnogo ljubila. Proglašava svetim i spašenim raskajanog razbojnika. Isus govori o ćistoći srca, misli i nakana.

U ćemu je dakle velićina onih koje Isus hvali? Što je ono što Isus želi postaviti kao vrijednost za kojom ćovjek treba ići? Je li to možda siromaštvo radi siromaštva, odbaćenost radi odbaćenosti, bolest kao preziranje života, post kao odbacivanje svake oovsvjetske radosti? Ne. Rekao bih da Isus ovdje donosi dvije bitne vrline pravog Božjeg ćovjeka. Prvo, Božji ćovjek je malen i neznatan. U kojem smislu? U tome što sve svoje pouzdanje stavlja u Boga i u njega se jedinog uzda, svjestan da je sve, baš sve Božji dar. Božji se ćovjek onda radosno služi Božjim darovima upravo kao darovima, dakle sposobnostima i okolnostima koje besplatno od Boga dobiva. To su oni maleni, to su oni “siromasi Jahvini” o kojima govori Stari zavjet. Drugo, velićina Božjeg ćovjeka jest u tome što je on sličan Gospodinu Isusu po tome što ljubi. Naime, Božji ćovjek – naravno, Božjom miloću – ne mrzi, ne zavidi, ne hvasta se, nego gleda na dobro blišnjega kojega doista ljubi kao sebe samoga. Isus govori o ljubavi Boga koji za spas svijeta daje ono najvrednije – svoga Jedinorođenoga Sina.

Takvima onda Bog objavljuje svoje ime, svoju slavu i svoju milost. Jer, naći će Gospodina svi oni koji ga traže iskrena srca, svjesni svojih slabosti, svojih grijeha i svoje nedostojnosti. Naprotiv, oni samodostatni, “mudraci” ovoga svijeta, “silni” ovoga svijeta, “bogati” ovoga svijeta ne mogu Boga vidjeti niti u tajne Božje ući, jer su zaokupljeni samima sobom. Ubrojimo se i mi među neznatne. I Bog će nas pohoditi.

Zvonko Pažin